

Arrest

nr. 89 979 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. VANDEVOORDE
Silversquare Business Centre
Louizalaan 475
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 februari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Nadat bleek dat verzoeker een paspoort had met een Schengenvisum dat uitgereikt was door de Italiaanse autoriteiten, werden deze op 20 maart 2012 om de overname van verzoeker verzocht op grond van artikel 9.2. van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten

wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Op 23 mei 2012 stemden de Italiaanse autoriteiten in met dit verzoek tot overname.

1.3. Op 4 juni 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van artikel 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Betrokkene heeft op 28/02/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde op 27/02/2012 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29/04/1947.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 28/02/2012 dat op 25/02/2012 uit Iran is vertrokken en naar Italië is gereisd. Hij reisde met zijn paspoort met Schengenvisum (118933960, afgeleverd op 29/01/2012 en geldig van 06/02/2012 tot 29/02/2012) afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene legt dit paspoort met visum voor. Uit de binnenkomststempel blijkt dat betrokkene inderdaad op 25/02/2012 Italië is binnengereisd. Betrokkene verklaart dat hij een dag later naar België is gekomen.

Gelet op bovenstaande gegevens werd op 20/03/2012 een overnameverzoek op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 20/05/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 21/05/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 23/05/2012. Op 23/05/2012 hebben de Italiaanse autoriteiten bovendien hun expliciet akkoord gegeven om betrokkene over te nemen op basis van art 9.4 van de Dublin II Verordening.

Gevraagd naar specifieke redenen voor de keuze voor België antwoordt betrokkene dat hij denkt dat hij Iraanse kennissen heeft die in België zijn komen wonen. Betrokkene verklaart echter ook nog dat hij hun verblijfplaatsen niet kent. Gevraagd naar redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, stelt betrokkene dat hij geen weet heeft van opvang en behandeling in Italië gezien hij er slechts een dag verbleef. Betrokkene stelt nog dat hij geen kennis had van de Dublin Verordening en daarom verder reisde naar België.

Betrokkene brengt aldus geen concrete gegevens aan betreffende een overdracht naar Italië die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Zoals eerder vermeld kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op

basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Italië risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met zijn gezondheidstoestand vermeldt betrokken nierproblemen. Er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier van betrokkene. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3p of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid

Voor zover verzoeker in fine van zijn verzoekschrift de Raad verzoekt "De Belgische staat verantwoordelijk te verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van Verzoeker" dient de Raad op te merken dat dit verzoek onontvankelijk is aangezien dit niet behoort tot de rechtsmacht van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, "Onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in Italië - schending van art 3 EVRM".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker is afkomstig uit Shoshtar te Iran en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 26 quater af waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten en de autoriteiten in Italië worden aangeduid als de bevoegde autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginstelen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Gok een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Het werd bovendien door het Hof bevestigd dat handelingen binnen de draagwijdte van art. 3 EVRM kunnen vallen, ook al laten zij geen medisch vaststelbare fysieke of psychologische letsels na. Zelfs in de meest moeilijke omstandigheden, zoals de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad, verbiedt art. 3 EVRM in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen ((J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 145).

Een staat die uitlevert of uitzet kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alsnog verantwoordelijk zijn voor een schending van art. 3 EVRM en dit wegens de (politieke) situatie in het land waarheen uitgewezen of waaraan uitgeleverd wordt (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197). Men spreekt ter zake over de "extra-territoriale werking" of de "externe universaliteit" of nog de "reflexwerking" van art. 3 EVRM.

De Commissie neemt sinds geruime tijd aan dat de uitlevering of uitzending een schending van art. 3 EVRM kan opleveren indien er ernstige en gerechtvaardigde redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling in het land waarheen hij wordt uitgezet of waaraan hij wordt uitgeleverd, aan foltering of mensonterende behandeling zal worden blootgesteld. Deze vaste Commissierechtspraak werd door het Hof bevestigd in het arrest Soering v. United Kingdom (1989) (mbt uitlevering) en in het arrest Cruz Varas and Others v. Sweden (1991) (mbt uitzetting) (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197).

*Verzoeker wijst er op dat asielzoekers in Italië niet kunnen rekenen op materiële en procedurele bescherming die beantwoordt aan art. 3 EVRM, en verwijst hiervoor naar de volgende publicaties van internationale mensenrechtenorganisaties: *Asylum-seekers and migrants continued to be denied their rights, particularly regarding access to a fair and satisfactory asylum procedure. The authorities failed to adequately protect them from racially motivated violence and, by making unsubstantiated links between**

migrants and crime} some politicians and government representatives fostered a climate of intolerance and xenophobia. UNHCR, the UN refugee agency, and NGOs continued to express concern that the agreements between Italy, Libya and other countries to control migration flows were leading to hundreds of asylum-seekers, including many children, being denied access to procedures to claim international protection. Asylum applications in Italy continued to fall dramatically.

- In October, 68 people rescued at sea were forcibly returned to Egypt within 48 hours, allegedly without having been given the opportunity to apply for international protection. The 68 people were on a boat carrying 131 people that was intercepted by the Italian authorities near the coast of Sicily. The total number included 44 minors, and 19 people who were arrested for abetting illegal migration. In January, two days of violent clashes between migrant workers, local residents and the police in the town of Rosarno led to over 1,000 migrants (most of whom had permits) fleeing or being removed from the area by law enforcement agencies. The clashes started after a migrant worker was injured by gunshots from a moving car, as he and others were walking home after working in the fields. In April, a judicial inquiry into the causes of the riots led to over 30 people - Italian and foreign nationals - being arrested for the exploitation and enslavement of the migrant workers employed in the agricultural sector in the area. The inquiry was still ongoing at the end of the year."

Bron: AMNESTY INTERNATIONAL - ANNUAL REPORT 2011-ITALY

(<http://www.amnesty.org/en/region/italy/report-2011>)

"REFUGEES} ASYLUM-SEEKERS AND MIGRANTS

By the end of the year, over 52,000 people had arrived by sea from North Africa, in particular on the island of Lampedusa, considerably more than in previous years. The authorities' response was flawed and resulted in violations of the human rights of asylum-seekers, migrants and refugees. Actions included collective summary expulsions, violations of the prohibition of non-refoulement and unlawful detention. There were profound concerns that the implementation of agreements on migration control signed with several North African countries such as Libya, Tunisia and Egypt were resulting in asylum-seekers being denied access to international protection and in people being subjected to summary removals. Conditions in reception and detention centres fall short of international standards, and asylum-seekers and refugees were left destitute.

- In March, a humanitarian crisis unfolded on the island of Lampedusa as a result of the failure of the authorities to ensure timely transfers of enough people to Sicily or to other regions of Italy. Thousands of migrants, asylum-seekers and refugees were left stranded on Lampedusa in appalling conditions, with many of them having to sleep rough with limited or no access to sanitary and washing facilities.

- In April, the government reached an agreement with the Tunisian authorities allowing for the summary removal of Tunisian citizens. Like other agreements on migration control, its content was not fully disclosed to the public.

- In June, the government signed a memorandum of understanding on migration control with the Libyan Transitional Council, in which both parties agreed to implement existing arrangements. There were concerns that, as in previous years, this would lead to asylum-seekers being denied access to procedures to claim international protection, and to violations of the prohibition of non-refoulement.

- On 21 August, the authorities carried out a "push-back" operation after Italian vessels intercepted a boat travelling from North Africa towards Lampedusa. There were reports that this was not an isolated episode and that such operations were taking place on a regular basis.

- In September, a fire was started by people held in the overcrowded first aid and reception centre of Lampedusa, in protest at their detention there and the threat of forcible repatriation by the Italian authorities. The fire destroyed most of the facilities in the centre. Afterwards, some of those evacuated protested on the streets of Lampedusa. Clashes with the Italian police and some inhabitants of the island broke out and resulted in several people sustaining injuries. In response to these events, the Italian authorities resumed transferring people to other locations in Italy.

Legislation adopted in August to transpose the EU Returns Directive into domestic law violated migrants' right to liberty. It extended the maximum period of detention of individuals solely for immigration purposes from six to 18 months. It also failed to reflect key safeguards included in the Returns Directive, thus undermining the promotion of voluntary returns, and favouring instead detention and enforced removals.

Following the decision of the European Court of Justice on the El Dridi case in April, the sanction of imprisonment of between one and four years for failure to comply with an order to leave the country was replaced by fines in August. The Court had been requested to assess the compliance of the Italian law with the EU Returns Directive.

In October, several organizations including UNHCR, the UN refugee agency, and the International Organization for Migration, denounced the fact that they were denied access to 150 individuals in Bari who had been intercepted at sea. Of these, more than 70 were immediately repatriated. All the

organizations were partners of the government in the implementation of the "Presidium project", which aimed to improve the capacity and quality of the reception of people potentially in need of international protection."

Bron: AMNESTY INTERNATIONAL - ANNUAL REPORT 2012 – ITALY

<http://www.amnesty.org/en/region/italy/report-2012>

Bijgevolg dient de Belgische staat verantwoordelijk te worden verklaard voor de behandeling van de asielaanvraag van Verzoeker".

3.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

3.4. De Raad merkt op dat verzoekers betoog ter ondersteuning van zijn middel gekenmerkt wordt door voornamelijk theoretische overwegingen inzake artikel 3 EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de overdracht van verzoeker naar Italië, dat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag heeft aanvaard, geen schending vormt van artikel 3 EVRM, waarbij onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt worden waarbij Italië aangesloten is en ingegaan wordt op verzoekers verklaringen met betrekking tot de aan hem tijdens zijn Dublininterview gestelde vraag of er specifieke redenen zijn waarom hij besloot asiel aan te vragen in België en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker gaat totaal niet in op de bedoelde motivering in de bestreden beslissing. Hij brengt in het bijzonder niets in tegen de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Betrokkene brengt aldus geen concrete gegevens aan betreffende een overdracht naar Italië die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 EVRM"*. Verder verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing specifiek naar een rapport van april 2011 dat uitgaat van de *"Norwegian Organisation for Asylum Seekers"* en een rapport van mei 2011 dat uitgaat van *"Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR"*, waarbij onder meer gefocust werd op het lot van *"Dublin returnees"* in Italië. Deze rapporten bevinden zich eveneens in het administratief dossier. Verwerende partij trekt uit voormelde rapporten blijkens de bestreden beslissing de volgende conclusie: *"kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin II- Verordening worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten, waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen."* Zij voegt eraan toe: *"De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd."* In de bestreden beslissing wordt ook gesteld: *"Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die*

plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.” Verzoeker brengt niets in tegen het voormelde.

3.5. Waar verzoeker opwerpt “*dat asielzoekers in Italië niet kunnen rekenen op materiële en procedurele bescherming die beantwoordt aan art. 3 EVRM*” en hiervoor verwijst “*naar de volgende publicaties van internationale mensenrechtenorganisaties*”, en in feite verwijst naar een rapport van Amnesty International van 2011 over Italië, dient de Raad op te merken dat dit rapport de algemene toestand beschrijft waarin asielzoekers en migranten in Italië zich in dat jaar bevonden, maar dit kan geen afbreuk doen aan rapporten van 2011 waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, die gedetailleerder, uitgebreider zijn en vooral meer concrete informatie bevatten aangaande de asielzoekers die in het kader van de Dublin II-verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. In het uittreksel uit het rapport van Amnesty International van 2011 over Italië, dat verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, kan nergens gelezen worden dat “*Dublin-returnees*” en in casu een Iraanse hetzelfde lot beschoren zijn als de asielzoekers waarvan sprake in het betrokken rapport, zoals het niet kunnen indienen van een asielaanvraag, onrechtmatige vrijheidsberoving, refoulement naar Libië, Tunesië en Egypte en opvang in belabberde opvangfaciliteiten op Lampedusa. Zo kan in het rapport van OSAR op p.16 gelezen worden: “*Dublin returnees in general will be reinstalled in their previous asylum procedure at the stage when they left.*” Het rapport van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS) meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van de Dublin II-verordening aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (p.20). Zo worden in het centrum “Centro Enea” 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van de Dublin II-verordening overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport Noas, p. 23). Een verwijzing naar een rapport van Amnesty International van 2011 over Italië, is in casu te algemeen om gewag te kunnen maken van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van verzoeker.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA